

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 11Co/14/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4218200155
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 09. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Darina Vargová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2023:4218200155.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dariny Vargovej a sudcov JUDr. Evy Šiškovéj a Mgr. Mareka Janigloša, v spore žalobkyne: F. T., nar. XX. XX. XXXX, K. XXX, D., zastúpenej právnym zástupcom: Advokátska kancelária JUDr. Roman BLAŽEK, s.r.o., Pohraničná 4, Komárno, IČO: 36 721 123, proti žalovanému: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti SR, Račianska 71, Bratislava, o náhradu škody, v konaní o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Komárno č. k. 14C/3/2018-146 zo dňa 29. 03. 2023 v spojení s opravným uznesením č. k. 14C/3/2018-156 zo dňa 27. 04. 2023, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením v časti I. a III. výroku potvrdzuje.

Odvolanie žalovaného proti II. výroku rozsudku odmieta.

Žalobkyni priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Komárno (súd prvej inštancie podľa ust. § 12 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov, ďalej aj „CSP“) rozsudkom č. k. 14C/3/2018-146 zo dňa 29. 03. 2023 rozhodol tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni sumu 1.026,- eur spolu s úrokom z omeškania 5 % ročne zo sumy 1.026,- eur od 24. 11. 2022 do zaplatenia, a to všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku (I. výrok). Vo zvyšnej časti súd prvej inštancie žalobu zamietol (II. výrok) a žalobkyni voči žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 97,36 % trov konania (III. výrok). Opravným uznesením č. k. 14C/3/2018-156 zo dňa 27. 04. 2023 súd prvej inštancie opravil výrok predmetného rozsudku (III. výrok) v časti týkajúcej sa priznanej výšky náhrady trov konania žalobkyni tak, že žalobkyni voči žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 55,88 % trov konania.

2. Rozsudok právne odôvodnil citáciou ust. § 1 písm. a/, § 2 písm. a/, b/, § 3 ods. 1 písm. d/, ods. 2, § 4 ods. 1 písm. a/ bod 3, § 9 ods. 1, 4, § 15 ods. 1, 4 a § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, ust. § 5 ods. 2, § 33 ods. 1, § 36 ods. 8 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov a ust. § 255 ods. 2 a § 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 CSP.

3. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že podanou žalobou si žalobkyňa voči žalovanému uplatnila nárok na zaplatenie sumy 1.026,- eur s príslušenstvom (úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.026,- eur od 21. 02. 2017 do zaplatenia) a náhradu trov konania na tom skutkovom základe, že ako oprávnená v exekučnom konaní sp. zn. EX 14/14 vedenom u súdneho

exekútora JUDr. Ladislava Szabóa so sídlom v Komárne, podnikajúceho na základe rozhodnutia MS SR č. 28/1997-30/26 zo dňa 10. 01. 1997, sa domáhala uspokojenia svojho finančného nároku proti povinnému W. A.. V zmysle vyúčtovania č. 15289 zo dňa 16. 09. 2015 bola v exekučnom konaní vymožená suma 1.759,75 eur, z ktorej nárok žalobkyne ako oprávnenej činil čiastku 1.406,50 eur. Exekútor JUDr. Ladislav Szabó bol povinný z vymoženej sumy uhradiť oprávnenej čiastku 1.026,- eur, čo neučinil. Zastupujúca exekútorka JUDr. Alena Szalayová žalobkyni ako oprávnenej uhradila dňa 22. 09. 2014 (zrejme nesprávne uvedený dátum vzhľadom na dátum vymoženia vymáhanej pohľadávky a jej vyúčtovania - poznámka odvolacieho súdu) sumu 380,50 eur. V podaní zo dňa 03. 05. 2016 si žalobkyňa ako oprávnená zahlásila svoju pohľadávku v sume 1.026,- eur do dedičského konania po neb. JUDr. Ladislavovi Szabóovi a následne v podaní zo dňa 27. 09. 2016 požiadala žalovaného o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom, pričom žalovanému predložila listinu - kópiu finančného vyúčtovania exekučného spisu zn. EX 14/14 zo dňa 17. 02. 2016.

4. Po preskúmaní vecnej legitímácie strán sporu sa súd prvej inštancie zaoberal preskúmaním samotného nároku žalobkyne, teda či jej bola postupom súdneho exekútora (neb. JUDr. Ladislava Szabóa) spôsobená škoda, a to titulom nesprávneho úradného postupu tohto súdneho exekútora. V danom spore žalobkyňa zaťažovalo dôkazné bremeno preukázania kumulatívneho splnenia podmienok pre priznanie nároku na náhradu škody. Čo sa týka vzniku škody, žalobkyňa tvrdila, že táto vznikla nesprávnym úradným postupom súdneho exekútora, ktorý na základe poverenia na vykonanie exekúcie vymohol od povinného pohľadávku žalobkyne ako oprávnenej v exekučnom konaní, avšak vymoženú sumu v rozsahu patriacom žalobkyni tejto nevyplatil.

5. Za nesprávny úradný postup žalobkyňa označila konanie súdneho exekútora JUDr. Ladislava Szabóa, ktorý napriek vymoženiu pohľadávky v sume 1.026,- eur jej ako oprávnenej v exekučnom konaní túto sumu nevyplatil a dňa 02. 02. 2016 zomrel, pričom finančné prostriedky v uvedenej sume sa nenachádzali ani na jeho osobitnom účte. Exekučný poriadok platný v rozhodnom období ukladal exekútorovi povinnosť v prípade prijatia peňažných prostriedkov vymožených v rámci exekučného konania tieto prostriedky poukázať oprávnenému bezodkladne, najneskôr do 14 dní od ich prijatia. Túto povinnosť súdny exekútor nemal iba v tom prípade, ak sa exekútor s oprávneným písomne dohodol inak, avšak lehota na poukávanie peňažných prostriedkov ani v prípade dohody nesmela byť dlhšia ako 90 dní. Z pripojených listinných dôkazov mal súd prvej inštancie preukázané, že k vymoženiu pohľadávky žalobkyne ako oprávnenej a trov exekúcie došlo dňom 16. 09. 2015. Dňom nasledujúcim začala plynúť lehota 14 dní na poukávanie týchto peňažných prostriedkov žalobkyni ako oprávnenej v exekučnom konaní. Vykonaným dokazovaním z nepopretého skutkového tvrdenia žalobkyne preukázaného aj obsahom pripojeného spisu Okresného súdu Komárno sp. zn. 15Er/51/2014, ale aj listinami priloženými k podanej žalobe (vyúčtovaním č. 15289 zo dňa 16. 09. 2015 a finančným vyúčtovaním exekučného spisu k 02. 02. 2016 zo dňa 17. 02. 2016) mal súd prvej inštancie preukázané, že súdny exekútor neb. JUDr. Ladislav Szabó povinnosť v zmysle ust. § 36 ods. 8 zákona č. 233/1995 Z. z. v znení účinnom do 31. 03. 2017 nesplnil a vymožené peňažné prostriedky nepoukázal žalobkyni ako oprávnenej v lehote do 14 dní od ich prijatia od povinného, pričom tieto finančné prostriedky sa v čase prevzatia exekučnej agendy po JUDr. Ladislavovi Szabóovi z dôvodu jeho úmrtia nenachádzali ani na bankovom účte súdneho exekútora zriadeného na účel vykonávania exekúcie, v dôsledku čoho JUDr. Alena Szalayová ako náhradník súdneho exekútora JUDr. Ladislava Szabóa nemohla vykonať finančné vyúčtovanie spisu ku dňu zániku výkonu funkcie súdneho exekútora a ani tieto vymožené finančné prostriedky v sume 1.026,- eur poukázať žalobkyni. Súdny exekútor neb. JUDr. Ladislav Szabó nevyplatením vymožených finančných prostriedkov v rámci exekučného konania vedeného pod sp. zn. 15Er/51/2014, EX 14/2014 neoprávnenne zadržoval finančné prostriedky, ktoré nevyplatil žalobkyni ako oprávnenej, došlo z jeho strany k porušeniu povinnosti vyplývajúcej mu z ust. § 36 ods. 8 Exekučného poriadku (čo súd vyhodnotil ako nesprávny úradný postup v zmysle ust. § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., keďže súdny exekútor v rámci výkonu exekučnej činnosti porušil povinnosť urobiť úkon v zákonom stanovenej lehote v zmysle ust. § 36 ods. 8 Exekučného poriadku) a týmto jeho konaním bola žalobkyni spôsobená škoda v sume 1.026,- eur, ktorá bola preukázaná listinnými dôkazmi. Týmto mal súd prvej inštancie preukázané aj splnenie poslednej z kumulatívnych podmienok priznania nároku na náhradu škody, a to príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom súdneho exekútora neb. JUDr. Ladislava Szabóa a vznikom škody. Súd prvej inštancie sa nestotožnil s názorom žalovaného, že konanie súdneho exekútora neb. JUDr. Ladislava Szabóa (nepoukávanie vymožených finančných prostriedkov v rámci exekúcie oprávnenej) je potrebné považovať za exces z výkonu činnosti štátneho orgánu, a to poukazujúc najmä

na skutočnosť, že prevzatím takéhoto výkladu by súd pripustil popretie základného princípu materiálneho štátu, v ktorom štát nesie zodpovednosť za konanie svojich orgánov. V tejto súvislosti tiež nie je bez právneho významu skutočnosť, že voči neb. JUDr. Ladislavovi Szabóovi v súvislosti s jeho postupom v exekučnom konaní vedenom na Okresnom súde Komárno pod sp. zn. 15Er/51/2014 (EX 14/2014) nebola vyvodená trestná, príp. disciplinárna zodpovednosť a táto už z dôvodu jeho úmrtia vyvodená ani byť nemôže.

6. Ďalej súd prvej inštancie konštatoval, že ak má byť štát skutočne považovaný za materiálny právny štát, musí niesť objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov, ktorým priamo zasiahli do základných práv jednotlivca. Štát sa nemôže zbaviť zodpovednosti za postup týchto orgánov, ak sa ich postup ukáže ako mylný, zasahujúci do základných práv jednotlivca. Uvedené je potrebné uvedomiť si i v tomto prípade. Je síce pravda, že žalobkyňa si pohľadávku v sume 1.026,- eur prihlásila aj do dedičského konania po neb. JUDr. Ladislavovi Szabóovi (konanie vedené na Okresnom súde Komárno pod sp. zn. 5D/89/2016), ale je potrebné poukázať na to, že dedičstvo po neb. JUDr. Ladislavovi Szabóovi je predĺžené a z dôvodu, že všetci do úvahy pripadajúci dedičia dedičstvo odmietli, toto pripadlo štátu ako odúmrté. Nakoľko i súd prvej inštancie videl možnosť prípadného uspokojenia tejto pohľadávky v rámci dedičského konania, pristúpil k prerušeniu tohto konania. V dôsledku uznesenia vydaného v konaní pod sp. zn. 5D/89/2016 (konkrétne uznesenia č. k. 5D/89/2016-1573 zo dňa 07. 11. 2022) je zrejmé, že pohľadávka žalobkyne nebola zahrnutá do súpisu pasív a z dôvodu predĺženia dedičstva neprichádza do úvahy ani uplatnenie si nároku na zaplatenie tejto pohľadávky od dedičov (ktorí v zmysle ust. § 470 ods. 1 Občianskeho zákonníka zodpovedajú za dlhy poručiteľa len do výšky nadobudnutého dedičstva), súd prvej inštancie mal za to, že postup zvolený žalobkyňou, keď si nárok na zaplatenie žalovanej sumy uplatnila aj titulom nároku na náhradu škody z titulu zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci, nie je v rozpore so zákonom. Súd prvej inštancie v tejto súvislosti poukázal na ust. § 33 ods. 1 Exekučného poriadku, ktorý upravuje zodpovednosť súdneho exekútora a z jeho dikcie je zrejmé, že ak osobitný zákon (ktorým je zákon č. 514/2003 Z. z.) neustanovuje inak, exekútor zodpovedá za škodu tomu, komu ju spôsobil on alebo jeho zamestnanec v súvislosti s činnosťou podľa Exekučného poriadku. Je tak nutné vychádzať z uvedenej zákonnej dikcie a pokiaľ osobitný zákon (zákon č. 514/2003 Z. z.) neustanovuje inak, teda neupravuje svoju výlučnú aplikabilitu, je nutné mať za to, že zodpovednosť súdneho exekútora za škodu spôsobenú pri výkone exekučnej činnosti možno vyvodiť priamo zo zákonného ust. § 33 ods. 1 Exekučného poriadku.

7. Súd prvej inštancie v súvislosti s možnou kolíziou osobitných právnych úprav podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a zákonného ust. § 33 ods. 1 Exekučného poriadku poznamenal, že pri rozhodovaní vychádzal zo záverov rozhodovacej činnosti Najvyššieho súdu SR. Predmetnú právnu otázku riešil výslovne Najvyšší súd SR v konaní pod sp. zn. 3 Cdo 75/2015 vo svojom rozhodnutí zo dňa 23. 03. 2016, v ktorom vyslovil, že pokiaľ ide o vzájomný vzťah medzi zodpovednosťou exekútora podľa ust. § 33 ods. 1 Exekučného poriadku a zodpovednosťou štátu podľa zákona č. 514/2003 Z. z., treba uviesť, že zodpovednosť exekútora za škodu pri výkone funkcie exekútora je širšia ako podľa zákona č. 514/2003 Z. z. (porovnaj napr. II. ÚS 165/2012, IV. ÚS 607/2013). Exekučný poriadok ani zákon č. 514/2003 Z. z. priamo nestanovujú prioritu alebo výlučnosť zodpovednosti za škodu podľa niektorého z nich; obe zodpovednosti stoja vedľa seba. Z ich dikcie možno vyvodiť, že za škodu spôsobenú exekútorom pri výkone exekučnej činnosti vykonávanej z poverenia súdu podľa osobitného predpisu (činnosti uvedené v ust. § 29 až § 194 Exekučného poriadku) zodpovedá vedľa štátu (s následným právom regresu) rovnako sám exekútor, a to za podmienok uvedených v ust. § 33 ods. 1 Exekučného poriadku (podobne II. ÚS 289/2008). Z uvedeného teda vyplýva, že závisí výlučne na rozhodnutí poškodeného, či bude náhradu škody požadovať podľa zákona č. 514/2003 Z. z. alebo, či predmetný nárok bude uplatňovať priamo od exekútora podľa ust. § 33 ods. 1 Exekučného poriadku.

8. S poukazom na uvedený právny názor NS SR súd prvej inštancie konštatoval, že zodpovednosť súdneho exekútora za škodu podľa ust. § 33 ods. 1 Exekučného poriadku a zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú súdnym exekútorom podľa zákona č. 514/2003 Z. z., ktorá bola spôsobená súdnym exekútorom pri výkone exekučnej činnosti, sa vzájomne nevylučujú. Je tak v zákonných možnostiach toho, kto tvrdí, že mu bola spôsobená škoda súdnym exekútorom pri výkone exekučnej činnosti, či zvolí uplatnenie si svojho nároku vyvodením priamej zodpovednosti voči súdnemu exekútorovi v sporovom konaní (v danom prípade v rámci dedičského konania) s poukazom na ust. § 33 ods. 1 Exekučného poriadku, alebo zvolí osobitný postup pri uplatnení si nároku na náhradu škody voči štátu v zmysle

ustanovení zákona č. 514/2003 Z. z. V súvislosti s obranou žalovaného, v ktorej poukazoval i na prednosť uplatnenia si nároku na zaplatenie sumy 1.026,- eur z titulu bezdôvodného obohatenia voči dedičom neb. súdneho exekútora, súd prvej inštancie dal do pozornosti žalovaného rozhodnutie Najvyššieho súdu SR v konaní pod sp. zn. 2Cdo/48/2010 zo dňa 21. 12. 2010, v ktorom konštatoval, že: „Vo všeobecnosti možno preto považovať plnenie na základe bezdôvodného obohatenia len vtedy, ak nemožno požadovať plnenie z iného titulu. Možno preto urobiť záver, že tým, že bezdôvodné obohatenie má subsidiárny charakter, predstavuje len podporný titul pre ochranu osoby postihnutej v majetkovej sfére; primárnym bude vždy inštitút náhrady škody, ak osobe dlžníka možno pričítať zodpovednosť za protiprávne konanie. Preto názor krajského súdu, že právo na náhradu škody vôbec nevznikne (či ešte nevznikne), kým potencionálny poškodený má možnosť žiadať najprv vydanie bezdôvodného obohatenia, či tento nárok vymáhať v lehote uvedenej v ust. § 110 ods. 1 Obč. zák. (porovnaj aj stanovisko Najvyššieho súdu SR pod sp. zn. Cpj 70/83 a pod.), je názorom arbitrárnym.“ Súd prvej inštancie preto dospel k záveru, že nie je vylúčené, aby si poškodený uplatnil svoj nárok vyvođením priamej zodpovednosti voči dedičom súdneho exekútora v rámci dedičského konania, ktoré uplatnenie predstavuje len podporný titul pre ochranu osoby postihnutej v majetkovej sfére a zároveň si zvolil osobitný postup pri uplatnení si nároku na náhradu škody voči štátu v zmysle ustanovení zákona č. 514/2003 Z. z., keďže predstavuje primárny inštitút náhrady škody.

9. Na základe vyššie uvedeného preto súd prvej inštancie rozhodol tak, že žalobe v časti o zaplatenie náhrady škody v sume 1.026,- eur vyhovel. S poukazom na ust. § 15 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. čiastočne vyhovel i žalobe v časti uplatneného nároku na zaplatenie úroku z omeškania zo sumy 1.026,- eur, ale len odo dňa 24. 11. 2022 do zaplatenia. Nakoľko pred uplatnením si nároku v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. žalobkyňa zvolila ten postup, že svoju pohľadávku 1.026,- eur prihlásila do dedičského konania po neb. JUDr. Ladislavovi Szabóovi, súd prvej inštancie považoval za správny a súladný so zákonom právny názor žalovaného, že do omeškania sa nemohol dostať dňom nasledujúcim po vydaní stanoviska k žiadosti o predbežné prejednanie nároku na náhradu škody. Žalovaný sa v danom prípade mohol dostať do omeškania až dňom nasledujúcim od právoplatnosti rozhodnutia súdu v dedičskom konaní po neb. JUDr. Ladislavovi Szabóovi, ktorým bolo rozhodnuté, že pohľadávka žalobkyne nebola zahrnutá do súpisu pasív a teda v rámci dedičského konania uspokojená (ani čiastočne) nebude. Vo zvyšnej časti preto súd prvej inštancie podanú žalobu ako nedôvodnú zamietol.

10. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa ust. § 255 ods. 2 CSP, keď vyčíslil pomer úspechu strán sporu v konaní a žalobkyni ako v spore úspešnejšej strane priznal náhradu trov konania v rozsahu 97,36 %. Úspech žalobkyne predstavuje vo vzťahu k predmetu sporu 77,94 % a úspech žalovaného 22,06 %.

11. Súd prvej inštancie opravným uznesením č. k. 14C/3/2018-156 zo dňa 27. 04. 2023 opravil výrok svojho rozsudku č. k. 14C/3/2021-146 zo dňa 29. 03. 2023 v časti týkajúcej sa náhrady trov konania žalobkyni tak, že jej priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 55,88 % trov konania. Vydanie opravného uznesenia súd prvej inštancie odôvodnil zistením chyby v počítaní, ktorá sa odrazila vo výroku rozsudku a dotkla sa percentuálneho vyjadrenia výšky žalobkyni priznaného nároku na náhradu trov konania. Vo výroku rozsudku bolo uvedené, že nárok žalobkyne predstavuje 97,36 % trov konania, hoci výpočtom rozdielu úspechu strán sporu (žalobkyňa mala úspech v rozsahu 77,94 % a žalovaný úspech v rozsahu 22,06 %) tento rozdiel predstavuje 55,88 % a túto chybu v počítaní bolo potrebné odstrániť postupom podľa ust. § 224 CSP.

12. Proti tomuto rozsudku v spojení s opravným uznesením podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie v celom rozsahu, vrátane závislého výroku o trovách, a to z dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b/, h/ CSP. Žiadal, aby odvolací súd rozsudok Okresného súdu Komárno č. k. 14C/3/2018-146 zo dňa 29. 03. 2023 v spojení s opravným uznesením č. k. 14C/3/2018-156 zo dňa 27. 04. 2023 v zmysle ust. § 388 CSP zmenil, žalobu v celom rozsahu zamietol a priznal žalovanému právo na plnú náhradu trov konania.

Uviedol, že sa s rozhodnutím súdu o povinnosti zaplatiť žalobkyni náhradu škody nestotožňuje a považuje rozsudok za nesprávny, založený na nesprávnom právnom posúdení veci, čo zakladá odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h/ CSP. Bol toho názoru, že v danej veci nie je vo vzťahu k žalobkyni založená zodpovednosť žalovaného za škodu, ktorá mala byť spôsobená konaním súdneho exekútora, ako ani povinnosť na jej náhradu, pretože zo strany pôvodného súdneho exekútora JUDr. Szabóa nedošlo k úradnému postupu, ktorý by bolo možné vyhodnotiť ako nesprávny úradný postup

orgánu verejnej moci v zmysle ust. § 9 zákona č. 514/2003 Z. z. (správne malo byť zákon č. 514/2003 Z. z. - poznámka odvolacieho súdu). Pôvodný súdny exekútor sa totiž dopustil excesu z výkonu svojich právomocí, a preto jeho konanie nemožno posúdiť ako nesprávny úradný postup pri výkone exekúcie v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z.

Rozsudok je zároveň nedostatočne odôvodnený a nepreskúmateľný, keďže sa súd prvej inštancie absolútne nedostatočne vysporiadal s podstatnou a kľúčovou námietkou žalovaného vo vzťahu k žalobou uplatnenému nároku, teda či konanie súdneho exekútora v tejto konkrétnej veci predstavuje nesprávny úradný postup v rámci výkonu verejnej moci, alebo ide už o exces z výkonu verejnej moci, čo zakladá odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b/ CSP. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie vo vzťahu k otázke posúdenia zodpovednosti žalovaného za konanie, ktoré predstavuje (môže predstavovať) exces z výkonu činnosti orgánu verejnej moci, riadne neodôvodnil a tak porušil právo žalovaného na spravodlivé súdne konanie. V tejto súvislosti žalovaný poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR v konaní pod sp. zn. 5Cdo 133/2021, časť ktorého i citoval.

Ďalej žalovaný v odvolaní uviedol, že vo svojich vyjadreniach v konaní opakovane poukázal na to, že štát má síce v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. zodpovedať za škodu, ktorú spôsobil súdny exekútor nesprávnym úradným postupom pri výkone exekučnej činnosti z pozície orgánu verejnej moci, pričom táto zodpovednosť štátu je objektívna a absolútna, ale štát nezodpovedá za konanie osôb, ak tieto osoby konajúce pri výkone právomoci štátneho orgánu uspokojovali vlastné záujmy a potreby. Takéto konanie podľa názoru žalovaného už ďalej de facto nemožno stotožňovať s výkonom verejnej moci, resp. je potrebné ho od výkonu verejnej moci (ako konania orgánu verejnej moci vo veciach práv, právom chránených záujmov a povinností fyzických osôb alebo právnických osôb v rozsahu podľa osobitných predpisov) diferencovať. Podľa názoru žalovaného bolo potrebné posúdiť, či tvrdenie žalobkyne, že škoda jej vznikla neuspokojením exekučnej pohľadávky pôvodným exekútorom ako i jeho náhradníkom z dôvodu neexistencie dostatku peňažných prostriedkov na exekútorskom účte pôvodného exekútora pri jeho prevzatí náhradníkom (ktoré pôvodný exekútor preukázateľne prijal), má znaky nesprávneho úradného postupu súdneho exekútora, pri ktorom štát zodpovedá za škodu, alebo takéto konanie je mimo akéhokoľvek rámca činnosti štátneho orgánu a predstavuje exces, preto štát za škodu nezodpovedá.

Odlíšiť konanie, ktoré je nesprávnym úradným postupom, od konania, ktoré je už excesom, je pritom nevyhnutné najmä z dôvodu, že nesprávny úradný postup predstavuje vždy vybočenie z rámca stanovených pravidiel, ale nie za každé vybočenie, osobitne ak konajúca osoba sleduje vlastné záujmy, zodpovedá štát. V týchto hraničných prípadoch je preto dôležité vylúčiť akýkoľvek formalistický prístup, ktorý by viedol k záveru, že každé konanie osôb vykonávajúcich úlohy štátneho orgánu, bez ohľadu na konkrétne okolnosti prípadu, je vždy nesprávnym úradným postupom, a za takto spôsobenú škodu vždy zodpovedá štát. Práve na túto úvahu však súd prvej inštancie absolútne rezignoval a v odôvodnení rozsudku jej venoval dve vety so záverom, že sa nestotožnil s názorom žalovaného o excese súdneho exekútora. Zdôvodnenie záveru súdu o existencii zodpovednosti žalovaného za akúkoľvek činnosť osôb vykonávajúcich úlohy štátneho orgánu (bez ohľadu na konkrétne okolnosti prípadu) aj s poukazom na uznesenie Najvyššieho súdu SR v konaní pod sp. zn. 5Cdo 133/2021 nenapĺňa právo žalovaného na riadne odôvodnenie rozhodnutia a právnych záverov súdu.

Žalovaný zdôraznil, že v rozpore s požiadavkou materiálnej ochrany práv zo strany súdnej moci môže byť až formalistický výklad práva, čo môže mať za následok porušenie ústavných princípov práva na spravodlivý proces (porovnaj uznesenie ÚS SR, sp. zn. II. ÚS 497/2011). V záujme poskytnutia materiálnej ochrany práv je potrebné posudzovať konanie pôvodného súdneho exekútora s ohľadom na všetky konkrétne okolnosti prípadu. Ústavný súd SR rovnako zdôraznil, že právne normy upravujúce exekučnú činnosť nie je možné vykladať tak, aby poskytovali súdnemu exekútorovi široký priestor na potenciálne zneužívanie jeho postavenia s vedomím, že zodpovednosť za jeho konanie prevezme štát. Takýto výklad by nezodpovedal zásade materiálnej ochrany základných práv (nález sp. zn. II. ÚS 165/2012).

Štát preberá na seba zodpovednosť nadradit' škodu, ktorá vznikla ako dôsledok výkonu exekučnej činnosti súdnym exekútorom a zodpovedá výlučne za škodu, ktorá bola spôsobená nesprávnym postupom pri výkone štátnej moci súdnym exekútorom. Nesprávny úradný postup je konanie, ktoré vecne a účelovo súvisí s výkonom štátnej (verejnej) moci a smeruje k splneniu úloh a cieľov štátneho orgánu, pričom tento účel a cieľ je dosiahnutý aj pri porušení určených pravidiel a poriadku. V momente,

ak konajúca osoba pri výkone právomoci pácha trestný čin alebo sleduje svoje vlastné záujmy, účel samotného výkonu štátnej moci je zmarený konajúcou osobou. Súdny v rozhodovacej praxi definovali kritériá rozlišujúce nesprávny úradný postup a exces. Základným rozlišovacím znakom je to, či konajúca osoba uspokojovala pri výkone právomoci vlastné záujmy a potreby, alebo takéto záujmy konajúca osoba nasledovala, hoci pravidlá a poriadok porušila.

Excesom je vybočenie konajúcej osoby z rámca zákonom ustanovených povinností ako dôsledok snahy o uspokojovanie vlastných záujmov a potrieb. Podľa rozhodnutia Najvyššieho súdu ČR (sp. zn. 28Cdo 2699/2010), ak bola škoda spôsobená pri činnosti, ktorou škodca, hoci v služobnom pomere, sledoval výlučne uspokojenie svojich záujmov, či potrieb, jedná sa o tzv. exces a v takom prípade škodca zodpovedá za škodu priamo sám. Z uznesenia Najvyššieho súdu SR v konaní pod sp. zn. 6Cdo 27/2016 zase vyplýva, že notár sám zodpovedá za škodu, ktorú spôsobí tým, že peňažné prostriedky vložené do notárskej úschovy bez oprávnenia prevedie na rôzne účty alebo vyberie v hotovosti. Excesom je aj trestný čin konajúcej osoby. Podľa záverov odbornej literatúry, nie každé porušenie právnej povinnosti musí zakladať zodpovednosť štátu, aj napriek tomu, že škodu spôsobil orgán verejnej moci. Ako príklad poslúži exces štátneho úradníka zo svojich pracovných alebo služobných povinností. Pôjde napríklad o trestný čin takéhoto úradníka, ktorý je v tomto prípade osobne zodpovedný a vzniknutú škodu bude znášať sám.

Súdna prax za exces nepovažuje trestný čin, ak konajúca osoba neuspokojovala svoje vlastné záujmy. Podľa NS ČR (rozsudok sp. zn. 25Cdo 670/2005) štát zodpovedá za škodu spôsobenú policajtom, ktorý v rozpore s hrubým porušením služobných predpisov pri manipulácii so služobnou zbraňou pri plnení služobných úloh spôsobil ujmu na zdraví s následkom smrti. Súd v danom prípade konštatoval, že hoci išlo o trestný čin, nešlo o exces, keďže plnenie služobných úloh, aj keď v hrubom rozpore so služobnými pravidlami, nie je excesom, nakoľko zo skutkových zistení nevyplývalo, že by ich plnením sledoval nejaké svoje osobné alebo iné záujmy. Možno zhrnúť, že za exces z výkonu činnosti štátneho orgánu súdy považujú konanie konajúcej osoby, ktoré napĺňa znaky trestného činu, ktorým táto osoba sleduje vlastný alebo iný záujem alebo prospech, alebo pri ktorom použije zákonne prijaté zdroje v rozpore s určenými oprávneniami.

Z uvedeného vyplýva ten záver, že neoprávnené nakladanie so zdrojmi získanými pri výkone právomoci štátneho orgánu je excesom konajúcej osoby a nie nesprávnym úradným postupom, za ktorý zodpovedá štát.

Žalovaný na základe doteraz tvrdených a preukazovaných skutočností tvrdil, že pôvodný súdny exekútor JUDr. Ladislav Szabó tým, že neuspokojil nároky žalobkyne ako oprávnenej z prostriedkov vymožených exekučne od povinného, a súčasne nezabezpečil poukázanie týchto prostriedkov žalobkyňi ako oprávnenej ponechaním dostatku peňažných prostriedkov pre tento účel na svojom exekútorskom účte, uspokojoval vlastné, osobné alebo iné záujmy a ide o jeho osobné individuálne zlyhanie a následné neoprávnené obohatenie v jeho majetkovej sfére. Konanie súdneho exekútora JUDr. Ladislava Szabóa preto podľa žalovaného možno považovať za exces, keďže žiadny účelový ani iný súvis s činnosťou štátneho orgánu pri výkone exekúcie nie je možné v jeho konaní identifikovať. Pôvodný súdny exekútor sa podľa žalovaného dopustil excesu z výkonu svojich právomocí, a preto jeho konanie nie je nesprávnym úradným postupom pri výkone exekúcie, za ktoré zodpovedá štát v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z.

Súd prvej inštancie dospel k inému záveru, teda konanie súdneho exekútora JUDr. Szabóa naopak posúdil ako nesprávny úradný postup v zmysle ust. § 9 zákona č. 514/2003 Z. z., za ktorý a za takto spôsobenú škodu nesie zodpovednosť žalovaný. K uvedenému záveru dospel predovšetkým na základe tej skutočnosti, že absolútne a kategoricky vylúčil akúkoľvek možnosť posudzovať konanie osôb vykonávajúcich úlohy štátneho orgánu z hľadiska napĺňania úloh štátneho orgánu pri výkone verejnej moci ich konaním, ktorým mala byť spôsobená škoda. Vec teda nesprávne právne posúdil, pričom tento svoj záver aj absolútne nedostatočne odôvodnil. Na uvedenom nič nemení ani poukaz súdu prvej inštancie v odôvodnení rozsudku na to, že voči zomrelému JUDr. Szabóovi nebola v súvislosti s jeho postupom v exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. EX 14/2014 (na Okresnom súde Komárno pod sp. zn. 15Er 51/2014) vyvedená trestná, príp. disciplinárna zodpovednosť.

Pre naplnenie záveru o excese z výkonu činnosti štátneho orgánu, za ktorý, resp. za škodu ním spôsobenú nenesie zodpovednosť štát, ale priamo ten, kto sa excesu dopustil, nie je nevyhnutnou podmienkou konštatovanie spáchania trestného činu.

Na základe v konaní tvrdených a preukazovaných skutočností možno konštatovať, že pôvodný súdny exekútor JUDr. Ladislav Szabó tým, že neuspokojil nárok žalobkyne ako oprávnenej z prostriedkov vymožených od povinného, a súčasne nezabezpečil poukázanie týchto prostriedkov žalobkyni ponechaním dostatku peňažných prostriedkov pre tento účel na svojom exekútorskom účte (čo nielen nespochybňuje, ale priamo v žalobe tvrdí a o tieto skutočnosti svoju žalobu opiera žalobkyňa a v konečnom dôsledku aj súd prvej inštancie v rozsudku), uspokojoval vlastné, osobné alebo iné záujmy a ide o jeho osobné individuálne zlyhanie a následné neoprávnené obohatenie v jeho majetkovej sfére a takéto konanie súdneho exekútora JUDr. Szabóa podľa žalovaného možno považovať za exces, keďže žiadny účelový, ani iný súvis s činnosťou štátneho orgánu pri výkone exekúcie nie je možné v tomto jeho konaní identifikovať.

Pokiaľ ide o dôkazy alebo konkrétne skutočnosti, ktoré tento záver preukazujú/potvrdzujú, je možné poukázať jednak na podstatu žalobkyňou popísaného skutkového stavu, z ktorého odvodzovala svoj nárok a ktorý prevzal do rozsudku aj súd prvej inštancie, a jednak na skutočnosť zrejmu aj zo súdom citovaného uznesenia Okresného súdu Komárno č. k. 5D 89/2016-1573, podľa ktorého bolo do dedičského konania po zosnulom exekútorovi JUDr. Szabóvi prihlásených (ale súdom do pasív nezaradených) väčšie množstvo pohľadávok uplatnených na rovnakom skutkovom základe, teda nevyplatení plnení prijatých exekútorom v rámci výkonu exekúcie od povinných oprávneným. Existencia značného množstva takto neuspokojených oprávnených v rôznych na sebe nezávislých exekučných konaniach svedčí o tom, že vec žalobkyne nepredstavuje ojedinelé alebo náhodné zlyhanie/pochybenie súdneho exekútora pri výkone jeho činnosti výlučne vo vzťahu k žalobkyni, ale celkom zjavne vedomé a cielené konanie JUDr. Szabóa v rozpore s účelom exekučného konania a napĺňaním úloh orgánu verejnej moci, ktoré JUDr. Szabó ako súdny exekútor mal zastávať a vykonávať.

13. K odvolaniu žalovaného sa žalobkyňa vyjadrila v podaní doručenom súdu prvej inštancie dňa 11. 06. 2023. Navrhla napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť a priznať jej voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Uviedla, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné, pričom mala za to, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu, správne sa vysporiadal so všetkými skutkovými tvrdeniami strán sporu a následne správne a spravodlivo rozhodol. Žalovaný vo svojom odvolaní neuviedol žiadne skutočnosti spôsobilé privodiť iné rozhodnutie, než aké navrhuje žalobkyňa. Zároveň neuviedol ani žiadne nové skutočnosti, s ktorými by sa súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku nebol vysporiadal. Opakovane však uvádzal exces súdneho exekútora, ktorý nie je možné nijako ospravedlniť, preto zodpovednosť žalovaného v tejto veci daná je.

14. Krajský súd v Nitre ako odvolací súd (ust. § 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov - ďalej len CSP) zistil, že odvolanie proti I. a III. výroku rozsudku súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením je prípustné, bolo podané oprávnenou stranou (žalovaným, v neprospech ktorého bolo týmito výrokmi rozhodnuté), v zákonom stanovenej lehote (ust. § 355 ods. 1, § 359, § 362 ods. 1 CSP) a konštatoval, že odvolanie má zákonom stanovené náležitosti a obsahuje zákonom stanovené odvolacie dôvody (ust. § 127, § 363, § 365 ods. 1 CSP). Následne odvolací súd, viazaný rozsahom podaného odvolania žalovaného, odvolacími dôvodmi ako i súdom prvej inštancie zisteným skutkovým stavom (ust. § 379, § 380 ods. 1, 2, § 383 CSP) prejednal podané odvolanie bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), pričom dospel k záveru, že odvolanie žalovaného proti I. a III. výroku rozsudku súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením nie je dôvodné a vo veci rozhodol rozsudkom (ust. § 392 CSP), tak, že I. a III. výrok rozsudku súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny potvrdil. Odvolanie podané žalovaným proti II. výroku rozsudku súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením odvolací súd podľa ust. § 386 písm. b/ CSP odmietol ako odvolanie podané neoprávnenou osobou.

Odvolací súd svoj rozsudok verejne vyhlásil dňa 27. septembra 2023, keď v zmysle ust. § 219 ods. 3 za použitia ust. § 378 ods. 1 CSP oznámil miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke krajského súdu v lehote najmenej päť dní pred jeho vyhlásením.

15. Pri rozhodovaní o podanom odvolaní žalovaného odvolací súd vychádzal z týchto zákonných ustanovení.

16. Podľa § 1 písm. a/ zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov účinnom do 30. 06. 2023, tento zákon upravuje

a/ zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci.

Podľa § 2 vyššie citovaného zákona, na účely tohto zákona

a/ výkon verejnej moci je rozhodovanie a úradný postup orgánov verejnej moci o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb,

b/ orgán verejnej moci je

1. štátny orgán,

2. orgán územnej samosprávy, verejnoprávna inštitúcia, orgán záujmovej samosprávy, fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorým zákon zveril výkon verejnej moci.

Podľa § 3 ods. 1, 2 vyššie citovaného zákona, štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci

a/ nezákonným rozhodnutím,

b/ nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody,

c/ rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo

d/ nesprávnym úradným postupom.

Zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

Podľa § 4 ods. 1 písmeno a/ bod 3 vyššie citovaného zákona, vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu

a/ Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak

3. škodu spôsobil súdny exekútor pri výkone exekučnej činnosti vykonávanej z poverenia súdu podľa osobitného predpisu, 2)

Podľa § 9 ods. 1, 4 vyššie citovaného zákona, štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb; za nesprávny úradný postup sa nepovažuje postup alebo výsledok postupu Národnej rady Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 86 písm. a) a d) Ústavy Slovenskej republiky a postup alebo výsledok postupu vlády Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 119 písm. b) Ústavy Slovenskej republiky.

Právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

17. Podľa § 2 ods. 1 zákona č. 233/2005 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej aj Exekučný poriadok alebo zákon č. 233/1995 Z. z.), exekútor je štátom určenou a splnomocnenou osobou na vykonávanie núteného výkonu exekučných titulov (ďalej len "exekučná činnosť").

Podľa § 5 ods. 1, 2 vyššie citovaného zákona, v súvislosti s výkonom exekučnej činnosti má exekútor postavenie verejného činiteľa.

Vykonávanie exekučnej činnosti je výkonom verejnej moci.

Podľa § 33 ods. 1 vyššie citovaného zákona, ak osobitný zákon 3j) neustanovuje inak, exekútor zodpovedá za škodu tomu, komu ju spôsobil on alebo jeho zamestnanec v súvislosti s činnosťou podľa tohto zákona.

Podľa § 36 ods. 8, 9 vyššie citovaného zákona, ak exekútor prijme peňažné prostriedky, je povinný tieto poukázať oprávnenému bezodkladne, najneskôr do 14 dní od ich prijatia, ak odsek 9 alebo štvrtá časť tohto zákona neustanovuje inak alebo ak sa exekútor s oprávneným písomne nedohodol inak. Lehota

na poukázanie peňažných prostriedkov nesmie byť dlhšia ako 90 dní; dohody, podľa ktorých má lehota presiahnuť 90 dní, sú neplatné. Ak exekútora zastupuje zástupca alebo ak ide o náhradníka exekútora, uplatní sa povinnosť podľa prvej vety uplynutím 14-dňovej lehoty počítanej odo dňa, keď sa zástupca alebo náhradník ujal exekútorského úradu.

Lehota na poukázanie plnení podľa odseku 8 sa uplatní, ak prijaté čiastkové plnenie presiahne päť eur a pri platbách poukazovaných exekútorom oprávnenému do zahraničia 50 eur.

3j) Zákon č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

18. Podľa § 355 ods. 1 CSP, proti rozsudku súdu prvej inštancie je prípustné odvolanie, ak to zákon nevyklučuje.

Podľa § 359 CSP, odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 386 písm. b/ CSP, odvolací súd odmietne odvolanie, ak b/ bolo podané neoprávnenou osobou.

19. Žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala nároku na náhradu škody v sume 1.026,- eur s príslušenstvom (t. j. 5 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 1.026,- eur od 21. 02. 2017 do zaplatenia) tvrdiac, že táto škoda jej bola spôsobená nesprávnym úradným postupom súdneho exekútora JUDr. Ladislava Szabóa v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej aj zákon č. 514/2003 Z. z.). Žalobu odôvodnila tým, že v exekučnom konaní pôvodne vedenom u súdneho exekútora JUDr. Ladislava Szabóa pod sp. zn. EX 14/2014 vystupovala ako oprávnená proti povinnému W. A., od ktorého súdny exekútor v uvedenom konaní vymohol sumu 1.759,75 eur, pričom jej nárok ako oprávnenej (žalobkyne v tomto konaní) činil 1.406,50 eur. Podľa vyúčtovania vymoženej pohľadávky č. 15289 zo dňa 16. 09. 2015 jej zastupujúca súdna exekútorka JUDr. Alena Szalayová z uvedenej sumy 1.406,50 eur vyplatila sumu 380,50 eur, ale suma 1.026,- jej vyplatená nebola, napriek tomu, že ju súdny exekútor od povinného vymohol. Pohľadávku v sume 1.026,- eur žalobkyňa podaním zo dňa 03. 05. 2016 prihlásila do dedičského konania po zomrelom súdnom exekútorovi a v podaní zo dňa 27. 09. 2016 požiadala žalovaného o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody v sume 1.026,- eur spôsobenej nesprávnym úradným postupom súdneho exekútora, pričom žalovaný túto jej žiadosť vyhodnotil ako nedôvodnú a zároveň predčasnú pre neskončenie dedičského konania po súdnom exekútorovi. Konanie súdneho exekútora, ktorý jej z vymoženej sumy nevyplatil sumu 1.026,- eur považovala za jeho nesprávny úradný postup, v dôsledku ktorého jej vznikla škoda v tejto sume, za ktorú zodpovedá žalovaný, a preto žiadala, aby mu súd uložil povinnosť zaplatiť jej sumu 1.026,- eur s 5 % ročným úrokom z omeškania od 21. 02. 2017 do zaplatenia. Po vykonanom dokazovaní súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyňi sumu 1.026,- eur spolu s 5 % ročným úrokom z omeškania z tejto sumy od 24. 11. 2022 do zaplatenia, a to všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Vo zvyšnej časti, t. j. v časti 5 % ročného úroku z omeškania zo sumy 1.026,- eur od 21. 02. 2017 do 23. 11. 2022 súd prvej inštancie žalobu zamietol (II. výrok rozsudku), čo odôvodnil tým, že žalovaný sa mohol dostať do omeškania až dňom nasledujúcim od právoplatnosti rozhodnutia súdu v dedičskom konaní po zomrelom JUDr. Ladislavovi Szabóovi, ktorým bolo rozhodnuté, že pohľadávka žalobkyne nebola zahrnutá do dedičského konania po ňom, a teda v jeho rámci nebude uspokojená, a to ani čiastočne.

Ďalším výrokom (III. výrok) súd žalobkyňi voči žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 97,36 % trov konania. Opravným uznesením č. k. 14C/3/2018-156 zo dňa 27. 04. 2023 súd prvej inštancie opravil výrok predmetného rozsudku v časti týkajúcej sa priznanej výšky náhrady trov konania žalobkyňi tak, že žalobkyňi sa voči žalovanému priznáva nárok na náhradu trov konania v rozsahu 55,88 % trov konania.

20. Proti tomuto rozsudku v spojení s opravným uznesením podal žalovaný odvolanie v celom rozsahu, vrátane závislého výroku o trovách konania, čo po právnej stránke odôvodnil ust. § 365 ods. 1 písm. b/, h/ CSP, teda že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a že rozhodnutie súdu

prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žiadal, aby súd rozsudok zmenil, žalobu zamietol a žalovanému priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

21. Odvolací súd pri svojom rozhodovaní o odvolaní žalovaného vychádzal z toho, že žalovaný bol oprávnený podať odvolanie len proti výroku, ktorým bolo rozhodnuté v jeho neprospech (I. a III. výrok rozsudku v spojení s opravným uznesením), teda proti výroku, ktorým mu súd uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 1.026,- eur spolu s 5 % ročným úrokom z omeškania z tejto sumy od 24. 11. 2022 do zaplatenia a proti výroku o trovách konania.

22. Zákon č. 514/2003 Z. z. rozlišuje dva druhy zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci, a to zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci (vrátane zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe) a zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom orgánu verejnej moci.

Nesprávnym úradným postupom je porušovanie povinnosti pri uskutočňovaní úkonov v konaní, najmä jeho nesprávne vykonanie alebo vykonanie bez splnenia zákonných podmienok. Nesprávnym úradným postupom je aj opomenutie urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote. Za nesprávny úradný postup je možné považovať i iné nekonanie príslušného orgánu, teda nevykonávanie úradného postupu. Zákon č. 514/2003 Z. z. však taxatívne neuvádza a nedefinuje, čo sa rozumie pod pojmom nesprávny úradný postup pri výkone verejnej moci. Zároveň však ustanovuje, že zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci je absolútnou objektívnou zodpovednosťou, čiže tejto zodpovednosti za nemožno zbaviť. Zodpovednosť za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci nastáva bez ohľadu na zavinenie. Štát teda zodpovedá za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci tými, ktorí v jeho mene vykonávali verejnú moc bez ohľadu na to, či tieto osoby spôsobili škodu svojím zavinením alebo bez tohto zavinenia.

Z hľadiska posúdenia zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci je teda rozhodujúce, či boli splnené objektívne predpoklady tejto zodpovednosti (výkon verejnej moci v súvislosti s činnosťami uvedenými v ust. § 3 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z.) vznik škody a príčinná súvislosť medzi konaním a škodou. Pri koncipovaní objektívnej zodpovednosti ide zákon ešte ďalej, keď ustanovuje zákaz liberácie, t. j. zákaz zbavenia sa zodpovednosti. Ak sú splnené podmienky, nedáva zákon štátu možnosť zbaviť sa zodpovednosti, čím nadobúda charakter absolútnej zodpovednosti. Aj v tomto prípade však musia byť splnené podmienky zodpovednosti za škodu preukázané. Tieto podmienky zodpovednosti musí preukázať poškodený, ktorý v konaní o náhradu škody znáša dôkazné bremeno o skutočnostiach, ktoré zakladajú objektívnu zodpovednosť štátu. Podmienkami vzniku zodpovednosti štátu za škodu sú - výkon verejnej moci príslušným orgánom verejnej moci, vznik škody alebo nemajetkovej ujmy poškodenému a existencia príčinnej súvislosti medzi uvedenými podmienkami.

23. V prejednávanvej veci bolo potrebné posudzovať existenciu predpokladov zodpovednosti za škodu uplatňovanú žalobkyňou v tomto konaní, čo aj súd prvej inštancie urobil a v tomto smere v potrebnom rozsahu náležite zistil skutkový stav veci. Odvolací súd vychádzajúc zo zisteného skutkového stavu súdom prvej inštancie preskúmal napadnutý rozsudok, opravné uznesenie a konanie, ktoré im predchádzalo, v zmysle rozsahu podaného odvolania podľa ust. § 379 CSP a dôvodov podaného odvolania podľa ust. § 380 CSP, pričom dospel k záveru, že súd prvej inštancie dostatočne zistil skutkový stav veci (čo žalovaný v priebehu konania a v odvolaní ani nenamietal), dôkazy vyhodnotil jednotlivo i vo vzájomnej súvislosti v zmysle ust. § 191 ods. 2 CSP a svoje rozhodnutie i náležite odôvodnil.

Odvolací súd, rovnako ako súd prvej inštancie, dospel k tomu záveru, že žalobkyňa sa oprávnene podanou žalobou domáhala náhrady škody, ktorá jej vznikla v súvislosti s nesprávnym úradným postupom súdneho exekútora JUDr. Ladislava Szabóa v exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. EX 14/2014, keď súdny exekútor sa dopustil nesprávneho úradného postupu tým, že peňažné prostriedky vymožené v predmetnej exekúcii od povinného W. A. neodovzdal oprávnenej (v tomto konaní žalobkyni) v sume jej prináležiacej, t. j. 1.406,50 eur. Zastupujúca súdna exekútorka JUDr. Alena Szalayová z tejto sumy uhradila oprávnenej sumu 380,50 eur a zvyšok, t. j. suma 1.026,- eur sa ani ku dňu smrti (02. 02. 2016) pôvodného súdneho exekútora nenachádzala na jeho osobitnom exekútorskom účte a nebola zaradená ani do pasív dedičstva (zástupca štátu v dedičskom konaní túto pohľadávku oprávnenej

neuznal), pričom do úvahy prichádzajúci dedičia zo zákona dedičstvo odmietli, a preto pripadlo štátu ako odúmrt'. Toto výslovne vyplýva z uznesenia Okresného súdu Komárno č. k. 5D/89/2016-1573 zo dňa 07. 11. 2022, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 23. 11. 2022. Z uvedeného skutkového vymedzenia je zrejmé, že žalobkyňa sa svojho nároku domáhala z titulu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom zo strany pôvodného súdneho exekútora JUDr. Ladislava Szabóa, za ktorý v zmysle ust. § 4 ods. 1 písm. a/ zákona č. 514/2003 Z. z. je objektívne zodpovedný štát v zastúpení príslušného ministerstva.

Za nesprávny úradný postup súdneho exekútora súd prvej inštancie v predmetnej veci podľa ust. § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. dôvodne považoval porušenie jeho povinnosti ako orgánu verejnej moci urobiť úkon v zákonom ustanovenej lehote, a to povinnosti v zmysle ust. § 36 ods. 8 zákona č. 233/1995 Z. z. poukázať prijaté peňažné prostriedky oprávnenej (žalobkyni v tomto konaní) v tam uvedených lehotách. V dôsledku nesprávneho úradného postupu súdneho exekútora, ktorý nielenže nepoukázal prijaté peňažné prostriedky žalobkyni v zákonom stanovených lehotách, ale nepoukázal jej ich vôbec a tieto sa nenachádzali ani na jeho exekútorskom účte, vznikla žalobkyni škoda v sume 1.026,- eur.

24. Odvolací súd sa ďalej zaoberal jednotlivými námietkami žalovaného prezentovanými v podanom odvolaní.

25. Žalovaný ako odvolací dôvod po právnej stránke uvádzal ust. § 365 ods. 1 písm. b/ CSP, podľa ktorého odvolanie možno odôvodniť len tým, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. V súvislosti s týmto odvolacím dôvodom žalovaný poukazoval na nedostatočné odôvodnenie a nepreskúmateľnosť rozsudku súdu prvej inštancie, ktorý sa podľa jeho tvrdenia nedostatočne vysporiadal s podstatnou a kľúčovou námietkou žalovaného vo vzťahu k uplatnenému nároku, teda či konanie súdneho exekútora predstavuje nesprávny úradný postup alebo ide o exces z výkonu verejnej moci.

K tomu odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že všeobecné súdy v sporovom súdnom konaní nemajú poskytovať formálny, či formalistický výklad a aplikáciu práva, ale majú poskytovať taký výklad a aplikáciu práva, ktorý je materiálnou ochranou zákonnosti, aby bola zabezpečená spravodlivá a účinná ochrana práv a oprávnených záujmov strán sporu. Civilné sporové konanie sa musí v každom jednotlivom prípade stať zárukou zákonnosti a slúžiť na jej upevňovanie a rozvíjanie. K základným právam strany sporu, obsiahnutým v práve na spravodlivý proces, patrí i právo na uvedenie dostatočných dôvodov, na ktorých je rozhodnutie založené. V súvislosti s riadnym odôvodnením rozsudku je potrebné uviesť, že vychádzajúc z konštantnej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (o. i. vo veci García Ruiz proti Španielsku, rozsudok zo dňa 21. 01. 1999 týkajúci sa sťažnosti č. 30544/96, Ruiz Torija proti Španielsku, rozsudok zo dňa 09. 12. 1994 týkajúci sa sťažnosti č. 18390/91, Van de Hurk proti Holandsku, rozsudok zo dňa 19. 04. 1994 týkajúci sa sťažnosti č. 16034/90), judikatúry Ústavného súdu SR (sp. zn. I. ÚS 226/03 zo dňa 12. 05. 2004, III. ÚS 209/04 zo dňa 23. 06. 2004, sp. zn. III. ÚS 95/06 zo dňa 15. 03. 2006, sp. zn. III. ÚS 260/06 zo dňa 23. 08. 2006, sp. zn. III. ÚS 36/2010 zo dňa 04. 05. 2010, sp. zn. I. ÚS 114/08 zo dňa 12. 06. 2008) nie je nutné, aby na každú žalobnú námietku bola daná súdom podrobná odpoveď a rozsah povinnosti odôvodniť súdne rozhodnutie sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí byť analyzovaný s ohľadom na okolnosti každého prípadu, ak však súd v odôvodnení nereaguje na zásadnú, relevantnú námietku, súvisiacu s predmetom súdnej ochrany prednesenú žalobcom, je potrebné tento nedostatok považovať za prejav arbitrárnosti (svojoľnosti).

Právo na spravodlivý súdny proces je jedným zo základných ľudských práv a do obsahu tohto práva patrí viacero samostatných subjektívnych práv a princípov. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

Odvolací súd sa pri preskúmaní rozsudku súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti (I. výrok) zaoberal aj tým, či došlo postupom súdu prvej inštancie v danom konaní k porušeniu práva na spravodlivý proces a či súd prvej inštancie pri svojom rozhodovaní použil výklad a aplikáciu práva, ktoré zabezpečuje spravodlivú a účinnú ochranu práv a oprávnených záujmov strán sporu. Po preskúmaní tohto dôvodu dospel odvolací súd k záveru, že postupom súdu prvej inštancie nedošlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a súd prvej inštancie napadnutý rozsudok v jeho vyhovujúcej časti (I. výrok) dostatočne odôvodnil a rovnako tak odôvodnil i právne otázky, ktoré boli pre posúdenie veci z jeho pohľadu rozhodujúce.

26. V súvislosti s odvolacou námietkou žalovaného vznesenou v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. h/ CSP spočívajúcou v tom, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia a že súdny exekútor sa dopustil excesu, za ktorý žalovaný nezodpovedá, odvolací súd na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie uvádza, že postavením súdneho exekútora pri výkone exekučnej činnosti sa vo svojej rozhodovacej činnosti zaoberal i Ústavný súd SR. Vo svojom náleze v konaní pod sp. zn. PL. ÚS 49/03 uviedol, že právne postavenie súdneho exekútora je determinované tým, že vykonáva úlohy (orgánu) verejnej (štátnej) moci a z tohto dôvodu sa naň vzťahujú iné kritériá, než právne postavenie subjektov nevykonávajúcich verejnú (štátnu) moc (súdnou moc). Súdny exekútor vykonáva v zásade úlohy štátneho orgánu. Z toho vyplýva aj to, že právne postavenie práv a povinností a obmedzenia zákon ustanovuje v úzkej spojitosti s týmto jeho osobitným postavením. Právne postavenie exekútora je ustanovené tak, že v rámci delby verejnej (štátnej) moci sa exekútor podieľa na plnení pozitívneho záväzku štátu v súvislosti s realizáciou základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR v rozsahu ustanovenom zákonom (čl. 46 ods. 4, čl. 51 ods. 1 Ústavy SR). Toto postavenie exekútora potvrdzuje aj ust. § 3 ods. 1 v spojení s ust. § 4 ods. 1 písm. a/ bod 3 zákona č. 514/2003 Z. z., z ktorých vyplýva, že exekútor zodpovedá za škodu spôsobenú výkonom exekučnej činnosti ako štátny orgán. Súčasne to potvrdzuje, že štát preberá na seba zodpovednosť nahradiť škodu, ktorá vznikne ako dôsledok výkonu exekučnej činnosti súdnym exekútorom (PL. ÚS 49/03). V súvislosti so vzájomným vzťahom medzi zodpovednosťou súdneho exekútora podľa ust. § 33 ods. 1 zákona č. 233/1995 Z. z. a zodpovednosťou štátu podľa zákona č. 514/2003 Z. z. odvolací súd uvádza, že zodpovednosť súdneho exekútora za škodu pri výkone funkcie exekútora je širšia ako podľa zákona č. 514/2003 Z. z. (porovnaj napr. II. ÚS 165/2012, IV. ÚS 607/2013). Zákon č. 233/1995 Z. z. a ani zákon č. 514/2003 Z. z. priamo neustanovujú prioritu alebo výlučnosť zodpovednosti za škodu podľa niektorého z nich; obe zodpovednosti stoja vedľa seba. Z ich zákonnej dikcie možno vyvodiť, že za škodu spôsobenú exekútorom pri výkone exekučnej činnosti zodpovedá vedľa štátu (následným právom regresu) rovnako sám súdny exekútor, a to za podmienok uvedených v ust. § 33 ods. 1 zákona č. 233/1995 Z. z. V predmetnej veci si však žalobkyňa nemohla uplatniť svoj nárok na náhradu škody vo vzťahu k súdnemu exekútorovi, nakoľko tento dňa 02. 02. 2016 zomrel, dedičstvo po ňom bolo predĺžené a do úvahy prichádzajúci dedičia zo zákona odmietli dedičstvo, ktoré potom pripadalo štátu ako odúmrt'.

V tejto súvislosti odvolací súd považuje za potrebné poukázať i na ust. § 2 zákona č. 233/1995 Z. z., ktoré vymedzuje, že súdny exekútor je štátom určenou a splnomocnenou osobou na vykonávanie núteného výkonu súdnych a iných rozhodnutí. Priamo zo zákona tak vyplýva, že pri vzťahoch vzniknutých na základe uvedeného zákona súdny exekútor vystupuje ako splnomocnenec štátu, teda štátom určená osoba na realizáciu exekučnej činnosti. Súdny exekútor pri nútenom výkone rozhodnutí vystupuje ako orgán verejnej moci a zastupuje štát (ust. § 5 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z. z.). Štát, zastúpený a konajúci ním určenými orgánmi (subjektami), musí niesť objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov, ktoré priamo zasiahli do základných práv jednotlivca, a nemôže sa zbaviť zodpovednosti za postup týchto orgánov ani v prípade, ak sa ich postup ukáže ako mylný a zasahujúci do základných práv jednotlivca formou buď nezákonného rozhodnutia, alebo nesprávneho úradného postupu (ako v tomto prípade, keď súdny exekútor nepoukázal žalobkyni ako oprávnenej prijaté peňažné prostriedky). Uvedená zásada je zdôraznená aj v ust. § 3 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z., podľa ktorého sa štát zodpovednosti za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci nemôže zbaviť.

Spravodlivému usporiadaniu vzťahov medzi stranami v predmetnej veci zodpovedá, aby štát uhradil žalobkyni ako osobe, ktorá bola oprávnená v exekúcii, škodu v prípade zistenia nesprávneho úradného postupu, o ktorej žalobkyňa v podanej žalobe tvrdí, že jej vznikla v priamej súčinnosti s nesprávnym úradným postupom súdneho exekútora v exekučnom konaní. Je potrebné zdôrazniť charakter objektívnej zodpovednosti štátu za škodu, pre vznik ktorej nie sú potrebné ďalšie skutočnosti.

Vo svetle vyššie uvedeného je nesporné, že medzi žalobkyňou a pôvodným súdnym exekútorom JUDr. Ladislavom Szabóom nešlo o súkromno-právny vzťah, ale o verejno-právny vzťah, keďže súdny exekútor v predmetnej exekučnej veci vystupoval ako nositeľ verejnej - štátnej moci a plnil úlohy štátneho orgánu. Podľa ust. § 4 písm. a/ zákona č. 514/2003 Z. z. vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa ust. § 3 ods. 1 koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti SR, ak škodu spôsobil súdny exekútor pri výkone exekučnej činnosti vykonávanej z poverenia súdu podľa osobitného predpisu.

Žalovaný sa ďalej v konaní a v podanom odvolaní bránil tým, že súdny exekútor namietaným postupom nekonal ako orgán verejnej moci, ani v rámci činnosti štátneho orgánu, ale sledoval výlučne vlastné záujmy, preto je ponechanie si vymožených prostriedkov podľa neho potrebné považovať za exces, a štát nemôže zodpovedať za takéto konanie. Odvolací súd sa s týmto názorom nestotožnil. Nemožno prisvedčiť názoru žalovaného, ktorý odmietal zodpovednosť za nesprávny úradný postup orgánu verejnej moci, ktorý považoval za exces súdneho exekútora z jeho úradnej činnosti. Bolo preukázané a nenamietal ani žalovaný, že pôvodný súdny exekútor nespĺnil zákonnú povinnosť finančné prostriedky vymožené od povinného poukázať oprávnenej a tieto sa nenachádzali ani na jeho exekútorskom účte, a preto ich nemohla poukázať oprávnenej ani zastupujúca súdna exekútorka, resp. jeho náhradníčka. Takýto postup je v rozpore so zákonom č. 233/1995 Z. z., pričom ide o nesprávny úradný postup, a to bez ohľadu na to, z akých dôvodov sa tak stalo, či šlo o spreneveru finančných prostriedkov a na aký účel vymožené prostriedky súdny exekútor použil. Zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom je objektívnou zodpovednosťou bez ohľadu na zavinenie a nie je možné sa jej zbaviť. Skutočnosť, že nesprávny úradný postup orgánu verejnej moci môže napíňať skutkovú podstatu trestného činu, nie je zákonným liberačným dôvodom vylučujúcim vznik zodpovednosti štátu za spôsobenú škodu, ktorá je zodpovednosťou objektívnou.

Nesprávnym úradným postupom, ktorý žalobca namietal, bolo, že súdny exekútor si nespĺnil svoju povinnosť poukázať vymožené prostriedky žalobkyňi ako oprávnenej v exekučnom konaní, pričom tieto peňažné prostriedky sa v čase prevzatia jeho exekučnej agendy náhradníčkou JUDr. Alenou Szalayovou (z dôvodu jeho úmrtia) nenachádzali ani na jeho bankovom exekútorskom účte, a preto ani zastupujúca súdna exekútorka, resp. neskôr náhradníčka nemohla tieto vymožené peňažné prostriedky poukázať oprávnenej. Napriek uvedenému žalovaný odmietal svoju zodpovednosť ako orgánu verejnej moci za nesprávny úradný postup súdneho exekútora, ktorý považoval za exces súdneho exekútora z jeho úradnej činnosti. Názoru žalovaného, že za konanie, resp. nekonanie súdneho exekútora nezodpovedá, však nie je možné prisvedčiť. V danom exekučnom konaní súdny exekútor nespĺnil svoju povinnosť vyplatiť oprávnenej osobe vymožené peňažné prostriedky v sume jej prináležiacej a tieto sa nenachádzali ani na jeho osobitnom účte, pričom takýto postup je v rozpore so zákonom č. 233/1995 Z. z. a ide o nesprávny úradný postup bez ohľadu na to, z akých dôvodov sa tak stalo. Zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom je objektívnou zodpovednosťou bez ohľadu na zavinenie a nie je možné sa jej zbaviť.

V danej veci bolo pre zodpovednosť štátu rozhodujúce, že došlo k označenému nesprávnemu úradnému postupu súdneho exekútora, ktorý bol v príčinnej súvislosti so vznikom škody na strane žalobkyne tak, ako to uzavrel i súd prvej inštancie. Výklad predkladaný žalovaným nie je súladný s ústavnoprávnymi východiskami a účelom práva na náhradu škody, tak ako je zakotvený v článku 36 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd, podľa ktorého každý má právo na náhradu škody, ktorú mu spôsobilo nezákonné rozhodnutie súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávny úradný postup. Zákon č. 514/2003 Z. z., v prípade splnenia podmienok zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, nedáva štátu možnosť zodpovednosti sa zbaviť (ust. § 3 ods. 2). Zároveň odvolací súd poukazuje aj na nález Ústavného súdu Českej republiky v konaní pod sp. zn. I. ÚS 529/09, v ktorom ústavný súd okrem iného uviedol, že i pri výklade povinností, resp. pri realizácii činností, ktoré sú určitej osobe pri výkone verejnej moci zverené štátom, treba sledovať účel práva na náhradu škody a reflektovať skutočnosť, že ide o zodpovednosť objektívnu, t. j. zodpovednosť za výsledok, nie za zavinenie a tieto povinnosti vykladať extenzívne, lebo ide o otázku ochrany dôvery občanov v právo a inštitúcie verejnej moci, čo platí i pre výkon exekútorskej činnosti.

S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd nepovažoval odvolacie námietky žalovaného za dôvodné a odvolaním napadnutý I. výrok rozsudku súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny.

27. Na I. výrok odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením nadväzuje i správny III. výrok o trovách konania. Odvolací súd na základe podaného odvolania preskúmal aj tento závislý (III.) výrok o trovách konania, ktorým súd prvej inštancie zohľadnil pomer úspechu a neúspechu sporových strán (úspech žalobkyne v rozsahu 77,94 %, úspech žalovaného v rozsahu 22,06 %), čo v konečnom dôsledku predstavuje úspech žalobkyne v rozsahu 55,88 % a v tomto rozsahu jej náhradu trov konania priznal. Žalovaný tak nahradí čiastočne úspešnej žalobkyni 55,88 % trov konania. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie vecne správne pri aplikácii ust. § 255 ods. 2 CSP, čo i riadne odôvodnil (výpočtom i po právnej stránke) a chybu v počítaní napravil vydaním opravného uznesenia, ktorým opravil III. výrok svojho rozsudku a v ktorom správne uviedol, že žalobkyni priznáva nárok na náhradu trov konania v rozsahu 55,88 %, čo vyplýva i z výpočtu uvedeného v 24. bode svojho rozsudku.

28. K námietke nepreskúmateľnosti napadnutého rozsudku (odvolací súd z tohto hľadiska posudzoval len odôvodnenie I. a III. výroku) v spojení s opravným uznesením odvolací súd uvádza, že ani táto námietka nie je dôvodná. Odôvodnenie týchto výrokov napadnutého rozsudku obsahuje všetky zákonné náležitosti vyžadované v ust. § 220 ods. 2 CSP, vrátane jasného opísania myšlienkového postupu súdu, ktorým sa spravoval pri rozhodovaní predmetného sporu. S poukazom na uvedené potom možno konštatovať, že odôvodnenie rozsudku v jeho vyhovujúcej časti (I. výrok) a v časti závislého výroku o trovách konania v spojení s opravným uznesením (III. výrok) je jasné, zrozumiteľné a nenesie znaky ľubovôle.

Žalovaný ani vo svojom odvolaní neuviedol žiadne také vecné a právne relevantné dôvody, ktoré by boli spôsobilé privodiť zmenu odvolaním napadnutého rozsudku v časti jeho I. a III. (tu žalovaný neuviedol žiadne námietky) výroku a neboli zistené ani žiadne nedostatky v postupe súdu prvej inštancie, na ktoré by mal odvolací súd prihliadnuť z tzv. úradnej povinnosti (ust. § 380 ods. 2 CSP).

29. Žalovaný podal odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením v celom rozsahu, teda i proti II. výroku rozsudku, ktorým súd rozhodol tak, že vo zvyšnej časti žalobu žalobkyne zamietol, čo konkrétne znamená, že týmto výrokom rozhodol v prospech žalovaného, keď žalobu zamietol v časti 5 % úroku ročne zo sumy 1.026,- eur od 21. 02. 2017 do 23. 11. 2022.

Ak odvolanie podala sporová strana, je povinnosťou odvolacieho súdu sa predovšetkým zaoberať tým, či napadnutým rozhodnutím bolo rozhodnuté v neprospech odvolateľa. Rozsah prieskumnej činnosti odvolacieho súdu je určený rozsahom, v akom odvolateľ napadne rozhodnutie súdu prvej inštancie, až na výnimky taxatívne vymenované v ust. § 379 CSP. Podmienkou subjektívnej prípustnosti odvolania je preto existencia ujmy spôsobenej napadnutým rozhodnutím. Túto ujmu je potrebné posudzovať výlučne z hľadiska procesného a musí sa vychádzať z výroku rozhodnutia napadnutého odvolaním. Odvolací súd teda môže odvolanie prejednať len v medziach podaného odvolania, pričom odvolateľ musí uviesť, proti ktorým konkrétnym výrokom jeho odvolanie smeruje. V tomto prípade žalovaný ako odvolateľ uviedol, že napáda rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu, teda vo všetkých jeho výrokoch. Vychádzajúc z ust. § 359 CSP, podľa ktorého odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané, treba však konštatovať, že žalovaný bol v danej veci oprávnený podať odvolanie iba voči I. výroku, v ktorom bol neúspešný, nakoľko bol zaviazaný zaplatiť žalobkyni žalovanú sumu aj s priznaným príslušenstvom a voči III. výroku, ktorým bolo rozhodnuté o nároku na náhradu trov konania (i keď treba dodať, že vzťah závislosti III. výroku od rozhodnutia o napadnutom I. výroku má za následok, že aj keby III. výrok nebol samostatne napadnutý odvolaním, súd ho aj tak musí preskúmať). Pokiaľ však ide o II. výrok, ktorý bol tiež odvolaním žalovaného výslovne napadnutý, žalovaný nie je stranou, ktorá by mohla účinne podať odvolanie proti nemu, nakoľko sa jedná o výrok v prospech žalovaného, proti ktorému by mohla podať odvolanie iba žalobkyňa. Odvolací súd nebol oprávnený správnosť rozsudku v zamietajúcej časti (II. výrok) preskúmať na základe odvolania žalovaného a vecne o ňom rozhodnúť. Vzhľadom k tomu, že odvolanie proti II. výroku bolo podané neoprávnenou osobou, odvolací súd postupoval podľa ust. § 386 písm. b/ CSP a odvolanie žalovaného smerujúce proti II. výroku rozsudku odmietol.

30. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu tak bol I. výrok a závislý III. výrok rozsudku súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením, pri ktorých odvolací súd nezistil pochybenie súdu prvej inštancie a v týchto výrokoch rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením potvrdil ako vecne správny podľa ust. § 387 ods. 1 CSP.

31. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. 255 ods. 1 CSP a ust. § 262 ods. 1 CSP. Žalobkyňa bola v odvolacom konaní úspešná v plnom rozsahu, preto jej vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu voči žalovanému, ktorý v odvolacom konaní nebol úspešný. Podľa ust. § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením.

32. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0 (ust. § 393 ods. 2 veta druhá CSP v spojení s ust. § 3 ods. 10 posledná veta zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1, 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1, 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. (§ 424 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1, 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 ods. 1, 2 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada. (§ 431 ods. 1, 2 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. (§ 432 ods. 1, 2 CSP)

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom. (§ 433 CSP)

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 434 CSP)

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania. (§ 435 CSP)